

Speranța care ne rămâne*

Nicolae BUSUIOC

Am asistat la tulburătorul moment al despărțirii scriitorului Corneliu Ștefanache de noi toți, încă pământeni, sus, în dealul Copoului, la Biserica Sf. Nicolae, într-o zi de ianuarie eminescian, acolo unde vocile dumnezeiești de frumoase și triste ale preoților ne-au răscolit sufletele și ne-au reamintit că suntem doar ființe efemere.

Ne-am despărțit de omul Cetății, de omul care a exercitat influențe și a emanat speranțe asupra opiniei publice, de romancierul în preajma căruia descifram mai ușor semnificația cuvintelor *Panta rhei*. E ca și cum am fi avut sub ochii noștri bucele unei ape curgătoare, sinuozități ale râului care pendulează armonios de-a lungul văii largi, cuprinzătoare. Percepeam schimbarea, îi identificam sensul, curgerea lua calea potrivită spiritului nostru, așteptând rezultatul pe măsură. Dar curgerea aceasta a vieții este stopată brusc și irevocabil, încât cale de întoarcere nu mai există, pentru nimeni și nimic.

În urma lui Corneliu Ștefanache rămân fapte admirabile, rămân întâi de toate cele peste 20 de romane, o operă care "beneficiază de tehnicile investigațiilor psihologice din proza noastră interbelică, mai cu seamă, fiind într-un fel apropiat de Anton Holban" (Florin Muscalu), se vor regăsi sutele de articole eseistice și vocația de a direcționa reviste culturale ale Iașului.

Vor dăinui amintirile din perioada anilor când a condus Biblioteca Centrală Universitară „Mihai Eminescu” din Iași, o vreme în care o altă instituție de același profil, Biblioteca „Gh. Asachi”, se alătură efortului comun de înălțare și prețuire a statutului de bibliotecar, într-un sistem coerent, nobil, emblematic, mari biblioteci ale urbei noastre pe care le-am păstorit cândva cu credință, dăruire, loialitate și când tot împreună am editat revista *Biblos*, unică, într-un fel, în plan național.

Cu certitudine se vor păstra și urmele unor semne luminoase și înțelepciunea existenței lui în ale ideilor, principiilor și virtuților care ar putea fi folosite cândva, undeva, de cineva. Ce bine i se potrivește miezul spuselor lui Pindar: „Dulcea speranță poartă sufletului său de grijă, ea îl însoțește, ea, ce stăpânește ale muritorilor păreri nestatornice”. Ca în cunoscutul său roman *Speranța care ne rămâne*.

* Text publicat și în *Dacia literară*, nr. 2 (83), 2009